

Na vlnách motýľích krídel

Cez pootvorené ústa si do pľúc zhlboka nabrala osviežujúci vzduch, okorenený slaným podtónom mora, ktorý jej ešte vždy pripomínal, kde odjakživa boli a navždy ostanú zapustené jej rodinné korene. Otvorila oči, ktoré musela kvôli ostrému slnku prižmúriť, a priamo pred sebou uvidela, ako v diaľke skalnaté pobrežie obmýva more modrejšie ako zafír. Túto vyhlíadku už od detstva obľubovala a vždy sa sem rada vracala popremýšľať nad všetkým, čo práve nedalo pokoj jej bystrej mysli. Tu, s nohami zvesenými zo strmého útesu a rukami zaborenými v čerstvej tráve, si pripadala naozaj *voľná*. Aspoň na chvíľu nemusela myslieť na problémy bežného smrteľného života, ale dokázala sa odosobniť a poputovať kdesi do diaľav neprebádaných možností fantázie. Pred okolitým svetom sa dokázala dobre uzavrieť a neprekážali jej ani zvyčajne hlasné rozhovory ostatných návštevníkov, či výrazný škrekot hladných čajok.

Znovu sa ako vždy čo možno najhlbšie nadýchla. Nikdy sa nevedela dostatočne nabažiť toho čistého vánku a bála sa vyplytvať čo i len kúsok liečivej slanosti. Zatuhnuté ruky vystrela do vzduchu a chrbtom sa vyvalila do mäkkého zdravo zeleného porastu. Steblá vysokej trávi ju pošteklili na líci a ona sa musela pousmiať nad hravosťou všetkej tej prírody. Zaujímalo ju, ako môže niečo tak bezchybne fungovať. Celá okúzľujúca planéta Zem spolu s jej rozmanitými ekosystémami a spoločenstvami... *Zázrak*. Pomyslela si s úprimným nadšením.

„Rada chytám motýle.“ začula za sebou tenký detský hlások. Len nerada opúšťala svoj uzavretý svet, no bolo viac ako zrejmé, že dievčatko sa prihováralo jej a tak sa chtiac-nechtiac naspäť posadila a otočila smerom k lesu.

„Tak to máš celkom smolu, že tu už takmer žiadne nelietajú.“ priznala jej s neskrývanou ľútosťou. Bola pravda, že čím viacej ľudí navštevovalo tento národný park, tým menšia bola rozmanitosť druhov, kedysi pestrého, hmyzu a zvierat. Zodvihla pohľad a uvidela, že asi len meter od nej stojí malinká osôbka v kvetovaných slabo modrých šatôčkach, celkom zastaranejšieho strihu. Nepoddajné vlasy černejšie ako havranie perá mala rozmiestnené všade okolo drobnej okrúhlejšej tváričky a prebodovala ju pohľadom dvoch veľkých očí farby zeleného smaragdu. „Stratila si sa?“ ihneď nadväzovala a roztržitým rozhlíadaním naokolo prerušila ich intenzívny očný kontakt. Celý nezvyčajný výzor dievčatka

jej evokoval niečo veľmi povedomé a aj tak veľmi vzdialené. Mala pocit, akoby ho už niekde videla, alebo akoby ho už dávno poznala, no vôbec si nevedela spojiť kto bola, či kde ju stretla. Nanešťastie ľudia naokolo nejavili žiadne známky toho, žeby pátrali po nejakom stratenom dieťati. „Nie.“ odpovedala rázne tenká osôbka oproti. „Kto si?“

Večnej bádateľke po odpovediach zabehlo a takmer vyprskla do smiechu. *Takmer.* Udržala si kamennú tvár aj napriek tomu, aké absurdné jej prišlo, že toto malé dievča sa práve jej pýtalo „kto je“, akoby ona samotná bola stratená v tomto lese a potrebovala pomoc.

„Volám sa Graziana.“ bez námietok jej prsto odvetila. „No skôr by ma zaujímalo, kto je tá drzá slečinka oproti mne.“ vyčítavo nadvihla obočie. „Kde máš rodičov maličká?“

„Graziana.“ namiesto odpovede dievčatko znovu zopakovalo jej meno. Skúmavým pohľadom ju prešla zdola nahor. „Teší ma.“ pousmiala sa na záver. „Moje meno je Otnemilicinna, no ty ma môžeš volať Otné.“ zaštekotala sladkým hláskom.

Graziana bola prekvapená. Na to, koľko mohlo mať dievčatko rokov sa vyjadrovalo veľmi vyspelo. „Neodpovedala si mi na otázku Otné.“ prísne zvýšila hlas. V tú chvíľu si pripadala ako nejaká vychovávateľka.

„Čakajú na mňa dole, neboj *milost'*.“ prikývla hlavou.

Graziana nemohla uveriť vlastným ušiam. „Ako si mi to povedala?“

„*Milost'*.“ zopakovala ako tú najsamozrejmejšiu vec. Odrazu sa zdvihol silnejší vietor a zavial jej pramienok nočných vlasov cez výrazné oči, ktoré sa Graziane čoraz viac a viac zarývali do hĺbky duše. „Dúfam, že vo význame tvojho mena som sa nezmylila *Graziana*. Pod' teraz so mnou.“ dohovorila Otné nejasne a odrazu sa rozbehla pozdĺž útesu.

Akoby na ňu uvalila nejakú kliatbu, Graziane sa naozaj „naplnil“ význam svojho mena, nad ktorým nikdy pred tým v živote nepremýšľala, a v priebehu okamihu sa *znilovala* nad osamelosťou naozaj nezvyčajného dievčatka, pružne sa zodvihla zo zeme a rozbehla sa za vejúcou čiernou zástavou. Možno to bolo jej správaním, možno jej potrebou ochraňovať druhých, no keby teraz zelenooké stvorenie opustila, do konca života by si to neodpustila. Taký mala v tu chvíľu aspoň pocit, ktorý jej zohrieval už dávno zmrznuté srdce.

Samozrejme že ju s jej dlhými nohami razom dobehla, aj keď si musela priznať, že predpokladala vynaloženie menšej námahy. „Nie,“ znovu zvýšila hlas, „ty pôjdeš *so mnou*.“ postavila sa pred dievča. „Odpreviďm ťa dole a ubezpečím sa, že sa v poriadku vrátiš k rodičom.“

Otné k nej otočila hlávku. „Ako chceš *milost'*. Nech je teda po tvojom.“ potmehúdsy sa usmiala.

Graziana sa zamračila. *Čo si o sebe to nevychované decko myslí?* Nahnevane uvažovala. „Koľko máš vlastne rokov?“

Otne odvrátila pohľad od Graziany a zadívala sa na more. Odrazu nebol jej spôsob vyjadrovania jediná vec, čo bádateľke pripadala nezvyčajná. Malé dievčatko akoby náhle na seba pobralo všetku ťarchu sveta, a výrazom zosťarilo o nespočetne veľa rokov. „Ja mám na svojich pleciach všetky roky sveta.“ naozaj ťažko si vzdychla.

Graziana sa zháčila. Toto naozaj nebolo normálne správanie malého dievčatka, ktoré by sa malo hrať s bábikami a krmiť plyšového koníka. *Kto ju takýmto výrokom vôbec naučil?* Lámala si hlavu. *Možno ju rodičia nechajú pozerat' veľa filmov, a ona ich len napodobňuje...* Nechala ju teda bdieť v jej bujnej predstavivosti, a nič jej na to nenamietla. Otne bola predsa len dieťa, a tie by sa mali hrať, kým môžu. Kým tú „ťarchu sveta“ naozaj nebudú každodenne musieť niesť na ich skutočných pleciach...

„Ou nie...“ zabedákala znenazdajky čiernovláska a odtrhla svoj pohľad od sivastého pobrežia. „Pozri!“ poťahala Grazianu za rukáv. Tá sa teda pozrela smerom, ktorým ukazovali jej drobné prstíky. Hrôzostrašné predstavenie zaplavilo jej zorné pole. Neďaleko nich bola blízko okraja útesu medzi ostrými koncovými skalami pohoria zachytená bielučká čajka, trepala sa a srdcervúco štekala.

Graziana nevedela, či súcit ktorý zaklopal na jej dušu bol mienený skôr pre bezbrannú čajku alebo dievčatko, ktoré sa opäť raz správalo ako malé dieťa a po lícach sa mu kotúľalo hneď niekoľko nevinných slz. Osud jej mena ju opäť raz poťahal za nitky uváženia a ona sa rozbehla v ústrety na pomoc poranenej čajke. Začula za sebou tiché našľapovanie do neudupanej trávy a vedela, že Otne ju nasleduje.

Bola to celkom nebezpečná úloha, pretože ranený vták bol umiestnený až primoc nad roklinou bez zábran. Zvieratá milovala nadovšetko, no za normálnych okolností by zrejme čajku nechala napospas prírode. Skaly sa javili veľmi šmykľavé a ona natoľko neverila jej aj tak nulovým horolezeckým schopnostiam, aby sa nadrapovala po tuctového operenca. No teraz sa jej situácia javila úplne inakšia. Nerobila to pre tú čajku, ale preto aby urobila radosť malému dievčatku za ňou, ktoré pred pár minútami ani nepoznala...

Zvláštne a zbytočné. Pomyslela si, no to už päťami hľadala oporné body v skalisku a rukami oblepovala ostré končiare. Škrekot zakliesnenej čajky bol z bližšie ešte prenikavejší. Pri tom nepretržitom vreskote a džavote dokázala len ledva počuť svoje myšlienky. Rozum jej opájal nerytmický koncert a jediné na čo sa zmohla bolo vystrčenie ruky dopredu a zhodenie prvého najväčšieho balvanu, ktorý uvidela, dole útesom v dúfaní, že to je ten správny. Veľmi sa jej ulľavilo, keď čajka razom stíchla a ona namiesto otravného škrekotu, ktorý jej zabíjal

ušné bubienky, začula jej príjemné trepotanie krídel so symbolikou spokojného odletu a nejaké iné zvuky, ktoré boli zrejme súčasťou ďakovného zvolania jej vtáčích priateľov...

„Ty si to dokázala!“ radostne zvolala Otné a hodila sa jej okolo tela, len čo sa Graziana vrátila na rovnejší a bezpečnejší okraj útesu. „Zachránila si ju!“ stískala jej nohy krátkymi rúčkami, pretože vyššie nedočiahla.

Graziana sa len zasmiala. Bolo to nezvyčajné, no takto dobre sa už dlho necítila. Naozaj bola zo sebou spokojná, čo bolo ešte väčšou raritou ako sneh v lete. Bol to pocit zadost'učinenia, ktorý jej naplnil žily a ona sa opäť raz cítila byť *šťastná*. Vietor sa opätovne zdvihol smerom od mora, nadvihol jej tričko a mrazivo schladil časť chrbtu. Vlasi jej odzadu presunul popred tvár. Jemné hnedé vlnky jej vliezli do očí a skrehnutých úst. Ona ich následne v rýchlosti odhŕňala preč.

Otné ju s nepretržitým záujmom sledovala, akoby bola mačkou, ktorá striehne na nič nečakajúcu myš. „Máš oči farby tamtoho mora Graziana.“ oslovila ju jej normálnym menom a hlavou mykla do boku, čím naznačila, že myslí more, ktoré už celé stáročia obmývalo tú istú pevninu a každou vlnkou ju uhladzovalo ako cukrár uhládza polevu na torte.

Graziana sa zase len pousmiala nad rečou malej osôbky. Možno si počas ich cesty dole na ňu natoľko privykne, že ju prestane prekvapovať. Silno nad tým však pochybovala. Namiesto okomentovania jej výpovedi, ju teda len doplnila svojou. „A ty ako tamten les Otné.“ uvážene sa na ňu usmiala. „Do ktorého by sme mimochodom mali ísť, ak sa chceš k rodičom dostať ešte do tmy.“ poznamenala a chytila dievčatko za malinkú dlaň. Spoločne vykročili vpred.

Aj keď to bola veľmi panoramatická vyhládka, nebola príliš vysoko. Už hodnú chvíľu kráčali chodníčkom vydláždeným opadaným ihličím a drobnými kamienkami, takže ich cieľ nemohol byť ďaleko. Graziana pozorovala, ako husté borovicové koruny za pomoci žiarivého slnka vytvárajú na zemi nádherné svetelné mozaiky. Bolo to, akoby ste sledovali nejaké záhadné tieňové divadlo lesa, v ktorom nie je možné rozlíšiť postavy, či odhadnúť dej. O to viac to bolo zaujímavejšie a pútavejšie. Za pravidelného rytmu ich došľapujúcich chodidiel cesta ubiehala veľmi rýchlo. Hnedovláska bola prekvapená, koľko znalostí dievčatko po jej pravom boku malo. Keby nevidela jej výzor, takmer by si ju splietla s nejakým premúdrejším, trochu zatrpknutým filozofom. „Takže ty veríš v to, že ľudstvo sa dokáže zmeniť?“ vytiahla na povrch informáciu, o ktorej jej Otné naposledy rozprávala.

„Samozrejme a ty by si to mala vedieť najlepšie *milost'*.“ odrazu zastala a po niečo sa sklonila. „Každý človek má v sebe niečo, nejakú *vlastnosť*, ktorou môže pohnúť a zlepšiť sa. Keby všetci načúvali svojmu vnútornému hlasu a naozaj prejavili záujem o túto zmenu, svet

by sa razom stal lepším miestom.“ odvetila jej a odtrhla fialový kvietok, ktorý sa ako víťazná medaila vynímal na malom kúsku zelene, hneď po ich pravej strane.

Graziana ju ako omámená bez slov sledovala. Otné k nej aj spolu s kvietkom priskočila ako mladá lanka a veľkoryso jej ho podala. Graziana sa na ňu usmiala a fialovú okrasu pridala do ich spoločnej kytice, ktorá sa každých pár metrov rozrástla o nový farebný prírastok.

„A ako si predstavuješ, že táto „vlastnosť“ vyzerá?“ nadvihla obočie hnedovláska.

Otné len pokrútila hlavou. „Ale Graziana.“ vzdychla si a venovala jej ten najprísnejší pohľad, aký vám len malé dieťa môže dať. „Vlastnosť predsa nemôže *vyzerat'*, vlastnosť musí *existovat'*.“

Bádateľka jej na to chcela niečo namietnuť, no odrazu ju prerušili nejaké šuštivé zvuky, ktoré vychádzali spoza krovín po ich ľavici. Premkol ju strach, no nie o seba. Znovu dostala ten praobyčajný pocit, že potrebuje dievčatku niečo dokázať, že ju potrebuje *ochrániť*. Neváhala a svoje nedomyslené úsudky vštiepila do reality. Schytila čiernovláskine úzke zápästie a ťahom ju popohnala do behu. Otné na ňu zúfalo zablikala jasne zelenými očami, ktoré boli znovu plné detských slz. „Graziana!“ zvolala na ňu. „Čo sa deje?“

„Neviem Otné.“ vydýchla ostro pomedzi beh a čoraz rýchlejšie sa s dieťaťom v jej závese predierala cez husté konáre kdesi mimo vyznačenej trasy. Už hodne rozmanitá kytica celého spektra dúhy jej vypadla z ruky, no nemala čas sa po ňu vrátiť. Statočné kvety ostali ležať na zemi ako padlí vojaci zabudnutí celým svetom. Graziana Otné neklamala. Naozaj nemala ani tušenia, čo vydávalo tie prenikavé šuštivé zvuky, ktoré ich práve naháňali ako smrteľné piesne, kade vlastne práve bežali, alebo či vôbec pred tým „niečím“ bolo treba utekať. V ten moment prekvapenia, jej neprišlo ani zvláštne, že už hodnú chvíľu nestretli žiadnych turistov. Uvedomila si to až teraz a obavy jej ešte užšie stiahli stíhané srdce. Najviac sa obávala toho, že to bola nejaká divá zver a ostatní sa stihli ukryť alebo utiecť a na nich dve akosi zabudli. To jej bohužiaľ zároveň prišlo ako jediné možné logické vysvetlenie.

Teda v domnienke, že osamelé dieťa obraňuje pred útokom hladného vlka, či rozzúreného medveďa, sa rýchlo ako šíp sklonila k zemi a do ruky zdvihla pár väčších kameňov. Počas toho zavadila o niekoľko trňových konárov, ktoré jej doškriabali porcelánovú tvár. Bolo jej to však ukradnuté. Ozlomkrky sa natiahla a z celej sily za nimi vrhla prvý kameň. Potom ďalší a ďalší, až kým sa jej neminula munícia a zvuky akoby zázrakom stíchli.

Kútikom oka spozorovala väčší balvan a strhla za neho spolu s ňou a malú Otné. Využili ho v podstate ako akúsi mohutnú skrýš, či nepriestrelný horninový štít. Obidve ťažko rýchlo dychčali. Graziane sa zrazu zakrútila hlava a okolité menšie kríky, paprade a ihličnaté

stromy sa jej zliali do jednej veľkej machule. Zažmúrila oči a keď ich potom znovu horko rozlepila spozorovala, že zelenú machuľu, vystriedali dve zelené gule s čiernymi zreničkami, ktoré na ňu upierali ten najvýznamnejší pohľad vďaka a obdivu. Hlava ju ešte trochu bolela a tak si ju oblapila svojou veľkou dľaňou. Na jej prekvapenie, dotýkala sa niečoho nechutne vlhkého. Ruku bleskurýchlo odtiahla. Takmer jej prišlo zle, keď uvidela koľko vínovo červenej krvi sa jej ako potokom rinie pomedzi trasúce sa prsty.

Otne si ju s obavami prehliadala. „Si v poriadku?“

Graziana si uvedomila, ako hlúpo musela vyzerat'. Správala sa, akoby to bolo nejaké život ohrozujúce poranenie, a ona mohla každou chvíľou na mieste skolabovať. *Nie, takýmto príkladom by som malej dievčine ísť nemala.* Nahovárala si a aj napriek trpkkej páľčivej bolesti sa pokúsila usmiať na ustráchanú osôbku schúlenú po jej boku. „Sú to len škrabance.“ pokrútila hlavou. „A ty sa cítiš v poriadku?“ pohľadila ju po rozčuchaných vláskoch. „Vďaka tebe áno.“ odpovedala jej malinká Otne.

Graziane podskočilo srdce a zaplavila ju úľava. Vo svojom vnútri jej dojem, že sa zachovala veľmi odvážne a navyiac v mene dobrej veci, čoraz hlasnejšie kričal na poplach. Znovu dokázala potešiť malé dievčatko, ktoré v nej nejakým záhadným spôsobom vyvolávalo pocity, že sa musí stále prekonávať a vždy obetovať. Nejakou extra jej to však neprekážalo. Práveže naopak. V tento nezvyčajný deň bola rada za každú minútu, ktorú mohla stráviť tým, že niekomu alebo niečomu naozaj pomáhala. Nikdy pred tým v živote sa necítila tak hrdo.

Skúmavo sa snažila v jej očiach vyhľadať niečo ďalšie, čím by ju mohla potešiť. Stávalo sa to akosi jej podivnou závislosťou. „Otne, naozaj teraz niečo ešte nepotrebuješ?“ uisťovala sa a ešte raz ju prehliadala, čím pátrala po možných zraneniach.

Zelenoočka pokrútila hlavou. No potom sa oprela chrbtom o skalú a oblapila sa rukami. Sklopila zrak a zadívala sa na machom obrastenú zem. „Aj keď,“ začala tichým hláskom, „je mi trochu zima.“

Graziana túto poznámku ihneď prijala ako výzvu a ani na sekundu nezaváhala. Zodvihla sa zo zeme a zamierila zháňať suché drevo na oheň. Našťastie nemusela chodiť ďaleko a ihneď našla niekoľko vhodných vyschnutých konárov. V teplé dni ako tieto, to vôbec nebol problém.

V teplé dni. Uvedomila si odrazu. Vonku bolo natoľko teplo, že nebolo možné, aby dievčatku bola zima. Rýchlo sa na neho obzrela naspäť dozadu. Avšak malá Otne sa naozaj triasla a chúlila sa do kľbka. Graziane sa to moc nepozdávalo, no čo by neurobila pre opustené bystré dieťa? Schmatla teda kopu suchých pahýľov a vybrala sa naspäť ku štítnej skale.

Porozkladala ich do kruhu, teda aspoň sa o to pokúsila, a utvorila akúsi nesúmernú kopu. Čiernovláska ju po celý čas klepajúc sa sledovala. Bádateľka bola rada za to, že vždy pri sebe pre istotu nosila menšiu výbavu, ktorou súčasťou boli aj zápalky. Vybrala teda z vrecka malú papierovú krabičku, opatrne vytiahla jednu zápalku a silno ňou škrtila o červený prúžok na boku. Súra ostro zavoňala v povetrí a koniec zápalky sa rozohorel jasným oranžovým plameňom. Graziana bez zaváhania, nad tým čo robila, odhodila zápalku medzi kopu nazbieraných konárov.

Drevo zapraskalo a po chvíli sa z ohniska zdvihol obrovský žeravý plameň. Otne si vzdychla od úľavy a nastrčila k ohňu nejakým čudným spôsobom zmrznuté ruky. Graziane sa od námahy a pribúdajúceho tepla začalo potiť čelo. Táto vodnatá tekutina sa miesila s krvou v jej ranách a znovu ju začínala pekelné štípať celá tvár. Nedbala však na túto bolesť a len s úprimným úsmevom sledovala ako sa na tvári malého dievčatka pohráva smiešok. „Nesmierne ti za všetko ďakujem milosť.“ vyriekla slová pravej detskej radostnej vďaky a zdvihla sa zo zeme. „Už mi je znovu teplo.“

Graziana spokojne prikývla hlavou. „To som rada.“ pristúpila k dievčatku a znovu ho opatrovnícky chytila za rúčku. „Budeme pokračovať, rodičia sa o teba už istotne strachujú.“ oznámila jej.

„Vieš kde sme?“ Otne si skúmavo obzerala priestor okolo. Mračenie jej vytváralo malú vrásku medzi hustým čiernym obočím.

Graziana sa tiež rozhládla. Síce zišli z chodníku, no aj tak to tu spoznávala. Chýbalo naozaj len pár posledných metrov a oni budú pri oficiálnom východe. „Niekedy má tak časté navštevovanie toho istého miesta svoje výhody.“ zasmiala sa smerom k Otne. „Dokonca budeme dole ešte rýchlejšie, ako normálnym chodníkom.“

Keď Otne uvidela šťastie v tvári jej spoločníčky, nemohla urobiť nič iné len sa tiež zasmiať. Graziana urobila krok vpred a zelenooké dievčatko ju bez námietok nasledovalo. Pustili sa do reči a v zápale ich rozhovoru si Graziana ani nevšimla toho že oheň, nositeľ strachu a súženia, zostal za ich chrbtami v lesnom prostredí horieť dravým plápolom...

Keď je čas potenciálne a hlavne dobre strávený ubieha naozaj rýchlo. Hnedovláska sa ani nenazdala a spoza posledného stromoradia sa na ňu usmievalo kamenné parkovisko. Zadávala sa ešte raz na jej malú spojenkyňu. Nerada to priznávala, no za tých pár desiatok minút si malé stvorenie, ktoré si hovorilo unikátnym menom a vyjadrovalo sa ešte bizardnejšou rečou, skutočne obľúbila. Aj keď vedela, že urobí správnu vec tým, že ju bezpečne vráti, Otne jej bude naozaj chýbať. Na druhej strane sa úprimne tešila stretnutiu s jej rodičmi, pretože to museli byť naozaj múdri a vynaliezaví ľudia, síce trochu nezodpovední.

Verila však v to, že aj to sa vysvetlí a všetko bude mať správne riešenie. Graziana sa určite konečne dozvie, čo robilo malé dieťa samo v lese, prečo sa správalo tak ako sa správalo a možno odhalí aj pôvod zvukov, ktoré od ich úteku slabo no nepretržite stále počula, len sa ich snažila ignorovať. Ako všetky dobré konce, aj tento bude mať svoju číru nepoškvrnitelnú a vhodnú pravdu. *Tým som si istá*. Pomyslela si a naposledy si vychutnala sladkastú vôňu jej obľúbených prímorských borovic.

Akurát sa chystali vykročiť von z lesa na otvorenú betónovú plochu. Naposledy sa pozrela na dievčatko po jej pravici a usmiala sa.

Vnútrom jej však odrazu prešla mrazivá triaška, keď ju namiesto úsmevu Otne prebodla pokojným, no za to odmerane ľadovým pohľadom. Graziana mala pocit, akoby jej teraz tmavšie zelené, ako samotný les, oči naozaj výhražne zasvietili. A vtedy sa to všetko pokazilo. Kroku už nevedela zabrániť a ona došliapla na otvorené parkovisko. Potriasla hlavou, lebo nemohla uveriť vlastným očiam. Ak sa niekedy v živote pred tým bála, tak to bolo nič oproti strachu, ktorý ňou lomcoval práve teraz. Búrky mukov a nechápania jej zaplavili celé srdce a zamorili dušu ako nákazlivá choroba.

Graziana sa ocitla priamo uprostred kruhu ozbrojených vojakov a policajtov, ktorí na ňu mierili plne nabitými zbraňami. Za policajnými autami a vojenským vozidlami boli nastavané hasičské a autá a sanitky. Všetky výstražné sirény vozidiel sa na raz prekrikovali, čím utápali jej uši v krutej agónii. Takmer zabudla dýchať. Všade vládol zmätok a chaos. Ničomu nerozumela začínajúc tým, prečo bola obkľúčená pomaly celou armádou a končiac tým, prečo cíti od chrbta zával toľkého tepla.

„Ste obkľúčená Graziana Martinelli!“ počula mechanický hlas vychádzajúci z megafónu kričať jej meno. Zmätene sa obhliadala naokolo.

„Dajte si ruky za hlavu a kľaknite si ihneď na kolená!“ ozval sa hlasný bzučavý zvuk znovu. Nemala moc na výber a tak sa od psychického vyčerpania zrútila k zemi. Jej myseľ vôbec nedokázala pochopiť čo sa deje. Okamžite sa na ňu vrhli dvaja chlapi gorilieho vzrastu v nepriestrelných vestách a čiernych kuklách. Bez jediného náznaku zľutovania ju automaticky zdrapili ako tú najposladenejšiu handru. Graziana sa samozrejme chcela nejako brániť a tak sa metala a kopala ako najviac vládla. „Pustite ma!“ zjačala neľudským revom, ktorý sa ani trochu nepodobal jej hlasu. „Ja neviem čo sa deje! Pustite ma!“ vyhrkli jej do očí slzy počas toho ako ju ťahali po zemi. „Ja som nič zlé neurobila!“ kričala v spojení s bolestným plačom.

Kútikom oka odrazu spozorovala jej rodičov. Stáli pri jednom z policajných áut a rozprávali sa z nejakým vysokým vojacom. „Mama!“ zaškriekala ako vrana. „Otec! Prosím

povedzte im, že som nič nespravila...“ nariekala a jeden z jej zajatcov ju hodil o zem. „Prosím...“ lámal sa jej hlas.

Videla ako sa k nej otáčajú dve inokedy vľúdne tváre plné lásky, teraz plné znechutenia a sklamania. Bola tak vyčerpaná, že si nespojila ich približovanie s tým, že jej rodičia kráčajú k nej. Keď si uvedomila, ako dlho ich nevidela, pichlo ju pri srdci. Zostarli viditeľne o toľko mnoho rokov, až v to nemohla uveriť. Pomaly sa ich inakšie zdravé vlasy obracali v sivú farbu múdrosti a ich tváre boli o mnoho viac vykreslenejšie hrbolcami vrások, ako si ich pamätala.

Dvaja policajti ju stále držali ako nejakého väzňa zdrapenú popod jej pazuchy. Jej mama k nej pomaly pristúpila a vrchnou stranou dlane ju pohladila po červenom líci. „Čo si to len urobilo dieťa moje...“ pokrútila hlavou no v jej slovách nebolo ani kvapky súcitu, skôr len číry ponižujúci hnev. Jej vlastný otec sa na ňu nedokázal pozrieť ani s vystretou hlavou, stále uhýbal jej ponúkajúcemu sa pohľadu. Graziana cítila, ako sa jej svet rúti pred očami.

„Stále ničomu nerozumiem...“ nariekala a bokom hlavy vyhládala znovu maminu ruku, ktorá tam však už nebola.

Vojak, ktorý sa pred chvíľou rozprával s jej rodičmi prikročil svižným krokom bližšie. „Vražda, krádež, napadnutie, podpaľáčstvo...“ čítal z akého si zeleného spisu. „A to všetko v priebehu jednej hodiny.“ zadunel jeho chrapľavým hlasom a s nechutou pokrútil hlavou.

Sporovala, ako jej mama vynechala trpký nádych a s plačom sa obrátila k jej manželovi. Aj Graziane s chcelo plakať. Vlastne to už dávno robila. Ešte stále cítila ako jej slaná voda zmýva zaschnutú krv. Najradšej by sa do svojich slz ponorila. Plávala by dovtedy, kým by jej nezlyhali nohy a ona by sa nezačala topiť. To jediné si v túto chvíľu priala. Tu dole počula šumenie mora. Takmer akoby ju volalo a nabádalo ju utiecť. No ona vedela, že by nemala šancu. Ona samotná nemohla predsa stáť proti celému svetu.

„Nie...“ hystericky krútila hlavou. „To nie je pravda!“ opäť skríkla na plné pľúca, keď ju policajti po jej bokoch začali ťahať opačným smerom. „Ja som nič z toho neurobila!“ metala sa im v rukách.

Jeden z nich to už zrejme nevydržal a prudko ju strhol oproti lesu. „Pozrite sa čo ste urobili!“ zahulákal jej do ucha.

Grazianine oči zaplavila tá najhoršia možná scéna. Celá prenádherná hora pod vyhlídkou bola teraz v žiarivých plameňoch. Preskakovala pohľadom zo stromu na strom a zhrozene sledovala ako husté borovicové ihličie mizne pod pálivými jazykmi farby brutálneho pekla. Graziana sa práve cítila ešte horšie ako beznádejne. „Už si spomínate?“ vhrkol jej policajt znovu do hlavy a zatriasol s ňou ľahšie ako s jablňou. Graziana však

pokrútila hlavou. Nevedela si spojiť žiadny z jej úkonov s príčinou tohto požiaru. Akoby toto popoludnie prežila v inom svete. „Najskôr ste zhodili obrovský balvan z útesu. Ten zasiahol jednu paniu, ktorá spolu s rodinou pozorovala pobrežie z nižšej vyhliačky. Ľudia, čo to videli ihneď volali záchranku, no vy ste odtiaľ utiekli do lesa. Žena zraneniam nakoniec podľahla.“

Graziana nemohla uveriť žeby niečo také spáchala. Ona predsa zachraňovala ranenú čajku. „Ale ja...“

„Policajti sa vás pokúšali dobehnúť v lese, no vy ste im stále unikali pomedzi stromy s kyticou ohrozených druhov kvetov v ruke.“ skočil jej do reči, akoby nič nepovedala. „Aby toho nebolo málo, potom ste do nich začali hádzať kamene a podpálili ste les, čím ste znemožnili ich priechodu. Požiar sa rozšíril až do korún stromov a teraz je prakticky neporaziteľný. Zničili ste celé pohorie.“ odrapotal jej akoby to čítal z nejakej knihy a naspäť ju odtrhol od pohľadu na horiaci les. Obaja ju začali t'ahať po zemi ďalej preč, no ona sa už viacej nebránila. Graziana zostala v úplnom šoku. *Ja som to predsa robila pre Otne. Aby som jej urobila radosť, aby som ju ochránila...* Márne sa snažila pochopiť jej vlastné činy. A tu narazila na ďalší problém. V jej prvotnom prekvapení a toľkom návale informácií si ani nevšimla, kde malé dievčatko zmizlo. Premkol ju strach, že ju tiež kdesi kruto odvliekli.

„Otné!“ z posledných síl zvolala. Policajti k nej prekvapene otočili hlavy. „Otnemilicinna!“ revala s plného hrdla. „Prečo si mi nič nepovedala? Prečo si ma nevarovala?“ kričala a vkladala do slov všetky svoje momentálne pocity. Zmätok, beznádej, hnev a strach vytvárali akúsi nadľudsky zlovestnú kašu a premieňali inak milú a uváženu Grazianu v psychicky labilné monštrum. Cítila ako sa jej nohy súchajú o zem. Začala sa teda o ňu sácať a búchať celým telom. „S kým sa to rozprávate?“ ostro vypichol policajt.

Bola to posledná kvapka jedu nepoznania a odrazu jej to bolo jasné. *Otné, Otnemilicinna...* Tak sa prvý krát predstavilo to dievča. *Ako som len mohla byť tak slepá?* Pomyslela si zúfalo. Meno zelenookého záhadného dievčaťa bola po celý čas akási ľstivá slovná hračka. Zlý neľudský podvod. *Annichilimento*, jej pravé meno, bolo slovo pomenúvajúce skazu, zničenie, hlboké poníženie, zhubu,... Graziana by slovami lepšie nedokázala opísať čím sa vďaka jednému zlému rozhodnutiu stala a ako sa práve mizerne cítila. Posledný krát sa hodila o tvrdú zem a upadla do blaženého bezvedomia.

Bádateľka vedela, že mala byť opatrnejšia. Stačilo jedno zaváhanie a démoni stiahli jej čistú dušu na temnú stranu zabudnutia. Nezostalo jej už nič drahé. Ani šum morských vln, ktoré boli tým posledným čo na slobode počula, ani nádherný farebný motýľ, ktorý bol tým posledným, čo uvidela predtým, než zavrela vysilené oči.

Zaslepenosť môže ľudí zbaviť schopnosti jasného úsudku. Človek ochotne zničí aj celý svet, ak bude presvedčený, že koná v mene dobrej veci. Teraz to už vedela. Škoda len, že jej to nepovedal niekto už dávno pred tým než si pokazila život.